

Arrest

nr. 185 371 van 12 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2017 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART, die *loco* advocaat O. TODTS verschijnt en de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stoelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- Georgië*
- Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië”*

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de

vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vooreerst vast dat een aantal elementen de geloofwaardigheid van verzoeksters vrees jegens haar ex-man aantasten. Hoe dan ook maakt verzoekster, zo wordt voorts vastgesteld, niet aannemelijk dat zij voor de problemen met haar ex-man geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De commissaris-generaal wijst er dienaangaande op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, en stelt vast dat verzoekster heeft nagelaten dit te doen. Betreffende verzoeksters verklaringen dat zij op haar veertiende seksueel werd misbruikt door haar stiefvader, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat deze verkrachting die, zo luidt de beslissing, twintig jaar geleden plaatsvond, die verzoekster op geen enkele manier aangetoond heeft en waarvoor zij nooit medische of psychologische hulp heeft gezocht, duidelijk niet de aanleiding vormde voor verzoeksters vertrek uit Albanië. Betreffende verzoeksters verklaring dat ze niet terug bij haar stiefvader in Albanië wilt gaan wonen, wordt vastgesteld dat verzoekster in Albanië steeds heeft gewerkt als kapster en schoonheidsspecialiste en dat zij een diploma van verpleegster heeft, waardoor zij over voldoende werkervaring beschikt om in staat te zijn in haar levensonderhoud te voorzien en zelfstandig te wonen. De commissaris-generaal voegt er nog aan toe dat uit informatie waarover hij beschikt, blijkt dat er in Albanië initiatieven worden genomen om (alleenstaande) vrouwen te helpen bij hun zoektocht naar werk en dat de tewerkstellingsgraad van Albanese vrouwen in vergelijking met die van de Albanese mannen bevredigend is. De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt tot slot geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal) waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, niet het geval is.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift hoofdzakelijk tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen, doch zij ontkracht, noch weerlegt het pertinente motief in de bestreden beslissing waar in concreto wordt vastgesteld: "Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor problemen met uw ex-man geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. U verklaarde dat u een viertal keer klacht heeft ingediend tegen uw ex-man. U heeft geen

enkel bewijs van deze klachten want u zou nooit een kopie van deze klacht hebben ontvangen (CGVS, p.10). Toen u het land reeds had verlaten zou uw moeder bij de politie gevraagd hebben naar bewijzen van de klachten en de politie zou geantwoord hebben dat deze klachten niet bestonden. U verklaarde dat uw ex-man de politie betaald had om deze te doen verdwijnen (CGVS, p. 10). U verklaarde meerdere malen dat uw ex-man vrienden had bij de politie. Er dient echter vastgesteld te worden dat de autoriteiten meermaals tegen uw echtgenoot hebben opgetreden. Zo kreeg hij een contactverbod met uw zoon opgelegd en zat hij twee keer in de gevangenis voor drugsfeiten (CGVS, p. 3, 4). Toen u gevraagd werd hoe u wist dat uw ex-man de politie had omgekocht, kon u enkel vertellen dat u met hem getrouwd geweest bent en dus weet hoe hij te werk gaat (CGVS, p. 10). Deze verklaring toont echter aan dat u geen enkel concreet bewijs heeft voor uw bewering dat uw ex-man de politie heeft omgekocht en dat dit op louter vermoedens stoelt. Uw uitleg om het gebrek aan bewijzen van uw klachten te verklaren is weinig overtuigend en tast bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw aangiftes bij de politie aan. Bovendien hebt u geen andere stappen ondernomen tegen de door u beweerde bedreigingen van uw exman. Zo dient vastgesteld te worden dat u nooit een advocaat heeft ingeschakeld om u bij te staan in uw klachten tegen uw ex-man. U had nochtans met succes beroep gedaan op een advocaat bij uw scheiding (CGVS, p. 2). Uw verklaring voor dit nalaten, namelijk dat u niet genoeg geld had, is niet afdoende gelet op het feit dat u werkte en regelmatig naar Italië reisde (CGVS, p. 9). U heeft ook nooit aangeklaagd dat u geen kopie van uw klachten heeft bekomen en dat deze niet opgevolgd werden, bijvoorbeeld bij de ombudsman. U verklaarde hierover dat men hiervoor moest betalen (CGVS, p. 12). Internationale bescherming kan evenwel pas worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u heeft nagelaten te doen. (...)”

Het louter op algemene wijze verwijzen, zoals verzoekster in casu in haar verzoekschrift, naar algemene (als bijlage aan het administratief dossier gevoegde) informatie omtrent huiselijk geweld, geweld tegen vrouwen, beschermingsmogelijkheden en corruptie in Albanië, zonder dat verzoekster deze informatie op haar eigen persoon(lijke situatie) betreft, vormt geen dienstig verweer. Het komt aan verzoekster toe om voormelde concrete vaststellingen uit de bestreden beslissing met concrete en valabele elementen in een ander daglicht te plaatsen, waar zij door louter naar algemene info te verwijzen echter in gebreke blijft.

Verzoekster beperkt zich daarnaast tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal verrat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch ze slaagt er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk, volgens de bestreden beslissing, in Albanië alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Ze toont dit niet in concreto aan en maakt geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot de verklaarde problemen met haar ex-man, daargelaten de geloofwaardigheid van die problematiek, aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Met betrekking tot verzoeksters argumentatie omtrent haar vijftienjarige zoon S.K. die samen met haar op 17 november 2016 een asielaanvraag indiende, merkt de Raad op dat verzoeksters zoon als minderjarige asielzoeker in het kader van diens asielaanvraag samen met zijn moeder werd geregistreerd en op de bijlage 26 van verzoekster werd opgenomen. Verzoeksters zoon doorloopt als

minderjarige begeleide asielzoeker mee de asielprocedure van zijn moeder, verzoekster. De Raad is geen bepaling bekend die de commissaris-generaal er toe verplicht om in een dergelijk geval naast de ouder-asielzoeker ook (standaard) diens minderjarig(e) kind(eren) – asielzoeker(s) te horen. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt overigens nergens, en verzoekster toont het tegendeel niet aan, dat eerder door verzoekster en/of haar raadsman, en/of haar zoon of anderen een dergelijk verzoek zou zijn gedaan om verzoeksters zoon te horen. De Raad ziet ook niet in en verzoekster licht geenszins toe hoe een eventueel verhoor van haar zoon afbreuk zou kunnen doen aan of een ander licht werpen op voorgaande vaststellingen inzake de mogelijke bescherming in hun land van herkomst, namelijk de vaststelling dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat het haar in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt nu zij geenszins alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming in haar land van herkomst heeft uitgeput. In het verzoekschrift wordt niet geconcretiseerd, laat staan aannemelijk gemaakt dat of op welke wijze een verhoor van verzoeksters zoon van invloed zou zijn (geweest) op de inhoud van de besluitvorming. In het verzoekschrift wordt ook niet toegelicht of de zoon van verzoekster andere problemen, dan deze met zijn vader, kende. Deze voorgehouden problemen zijn immers van dezelfde aard als deze naar voor gebracht door zijn moeder.

Verzoeksters algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontkrachten.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 maart 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij een aanvullende nota neerleggen waaruit blijkt dat zij wel verschillende initiatieven hebben genomen teneinde in Albanië bescherming te bekomen van de

Albanese politie tegen het geweld van haar ex-echtgenoot. Verzoekende partijen vervolgen dat daaruit blijkt dat zij geenszins effectieve bescherming kunnen bekomen van de politie, zij wel degelijk verschillende initiatieven hebben genomen en er geen oplossing is gekomen voor hun probleem. Tot slot stellen verzoekende partijen dat verweten wordt dat de vrees voor haar echtgenoot en de verschillende initiatieven niet worden aangetoond. Nu bewijzen zij, aldus verzoekende partijen, de initiatieven door een attest van de politie, een attest van een associatie die zij heeft geraadpleegd, een echtscheidingsakte (origineel gezien), een gezinssamenstelling (origineel gezien), en een attest van een verzoeningscomité.

De argumentatie van verzoekende partijen dat uit de door hen middels hun aanvullende nota d.d. 4 april 2017 aan de Raad overgemaakte documenten -door hen hierin aangeduid als *“een attest van de politie van Shkoder dat de eiseres zich meermaals bij de politie heeft zich voorgesteld om over huisgeweld zich te klagen”*, *“een attest van associatie die de eiseres heeft geraadpleegd om ondersteund te worden”*, *“de echtscheidingsakte”*, *“een gezinssamenstelling”*, en *“een attest van een verzoeningscomité”*, waarvan zij het origineel ter zitting neerlegden dan wel toonden- blijkt dat zij geenszins effectieve bescherming kunnen bekomen van de Albanese politie, kan niet worden gevolgd.

Betreffende het door verzoekende partijen neergelegde document van de politie van Shkoder d.d. 24 februari 2017, stelt de Raad vast dat, daargelaten het gesolliciteerde karakter ervan gelet op de vertaalde zinssnede *“We issue this certificate to present it to whomever it may concern”* alsook de datum, dit stuk zeer vaag en zeer algemeen is. Er wordt louter algemeen gesteld dat eerste verzoekende partij meermaals melding zou hebben gemaakt van het fysiek, psychologisch en verbaal geweld door haar ex-echtgenoot D.K. jegens haar en haar zoon, doch nergens wordt vermeld wanneer juist en hoe vaak eerste verzoekende partij dan wel melding zou hebben gedaan, noch wat de inhoud van haar aangiftes/klachten zou zijn geweest. Uit niets blijkt of kan worden afgeleid of het bijvoorbeeld om enkele aangiftes ging in de periode voor of net na hun scheiding in 2003, dan wel om verscheidene klachten verspreid over enkele jaren en of eerste verzoekende partij ook recent en in de periode voor haar definitieve vertrek uit Albanië in augustus 2016 nog klacht zou hebben ingediend. Uit het betreffende document blijkt bovendien, zoals ook eerder al uit de verklaringen van eerste verzoekende partij jegens de commissaris-generaal blijkt, dat de Albanese autoriteiten wel degelijk rekening hebben gehouden met de aangiftes van eerste verzoekende partij en dat zij hieraan gevolg hebben gegeven door haar ex-man D.K. naar het politiebureau van Shkoder te laten komen en zijn gedrag aan de kaak te stellen. Uit eerste verzoekende partij haar verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt in diezelfde zin ook dat D.K. eerder al een contactverbod met zijn zoon werd opgelegd en dat D.K. reeds twee maal in de gevangenisstraf zat wegens drugsfeiten, zodat bezwaarlijk kan worden voor- of volgehouden dat de Albanese autoriteiten niet zouden willen of kunnen optreden tegen D.K. Opmerkelijk is overigens dat waar in het document van de politie van Shkoder gewag wordt gemaakt van (data)bestanden/gegevens waaruit de meldingen van eerste verzoekende partij (zouden) blijken, eerste verzoekende partij in strijd hiermee tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar moeder bij de politie gevraagd zou hebben naar bewijzen van haar klachten en dat de politie zou hebben geantwoord dat deze klachten niet bestaan. Hoe dan ook kan uit dit document van de politie van Shkoder geenszins worden afgeleid dat de Albanese autoriteiten geen rekening zouden (hebben ge)houden met de problemen met haar ex die eerste verzoekende partij meermaals zou hebben aangekaart en dat hier geen enkel gevolg aan zou worden gegeven. De Raad wijst er ook op dat het feit dat er naar aanleiding van die verklaarde meldingen door eerste verzoekende partij –wanneer en hoe vaak dan ook en wat de inhoud hiervan ook was- al dan niet (verder) gerechtelijke stappen zouden zijn ondernomen tegen D.K. ingegeven kan zijn door verschillende redenen, zoals bijvoorbeeld een gebrek aan of onvoldoende (zwaarwichtig en concreet) bewijsmateriaal. Dienaangaande dient er tevens op te worden gewezen dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar ex-man haar na de scheiding in 2003 nooit persoonlijk heeft benaderd. Het ging steeds om, zo blijkt uit eerste verzoekende partij haar verklaringen, onrechtstreekse bedreigingen, een element dat mogelijks een (grote) rol kan spelen in de beslissing van de autoriteiten omtrent het al dan niet nemen van welbepaalde (gerechtelijke) stappen. Uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt voorts dat zij zich vrij kon bewegen in Albanië en dat zij sinds 2011 regelmatig voor lange tijd naar Italië ging voor haar werk –ze verbleef de helft van de tijd in Albanië en de helft van de tijd in Italië-, en dat ze het klaarblijkelijk veilig achtte om haar zoon al die tijd dan bij haar moeder in Albanië achter te laten, eveneens elementen die mogelijks door de Albanese autoriteiten mee in ogenschouw werden genomen.

Uit voormeld vaag en algemeen document van de politie van Shkodër kan hoe dan ook niet blijken of worden afgeleid dat verzoekende partijen, zoals zij op algemene wijze voorhouden, daadwerkelijke, veelvuldige en ernstige pogingen/initiatieven zouden hebben ondernomen om voor de problemen met

D.K., hun ex-echtgenoot respectievelijk vader, bescherming te (trachten te) bekomen vanwege de Albanese politie, laat staan dat de Albanese politie en meer algemeen de Albanese autoriteiten hen diengende geen effectieve bescherming zouden kunnen of willen bieden. De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Ofschoon eerste verzoekende partij ten aanzien van de commissaris-generaal verklaarde een viertal keer klacht te hebben ingediend tegen haar ex-man blijkt dit dus nergens zwart op wit uit de door haar aangebrachte documenten, laat staan wanneer zij juist klacht zou hebben ingediend, en wat de inhoud hiervan was.

Verzoekende partijen ontkennen bovendien niet, minstens ontkrachten, noch weerleggen zij de pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing dat eerste verzoekende partij nooit een advocaat heeft ingeschakeld om haar bij te staan bij haar beweerde klachten tegen haar voormalige echtgenoot. Evenmin betwisten ze, minstens werpen ze geen ander licht op de vaststelling dat eerste verzoekende partij nooit heeft aangeklaagd dat ze geen kopie zou hebben gekregen van haar klachten en dat deze niet zouden worden opgevolgd, bijvoorbeeld door een beroep te doen op de ombudsman. Verzoekende partijen geven voor dit verzuim, zo stelde ook de commissaris-generaal terecht vast, geen afdoende verklaring.

Het door verzoekende partijen voorgelegde document d.d. 8 maart 2017 van "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania" geeft, daargelaten het gesolliciteerde karakter ervan, louter aan dat er betreffende de problemen tussen eerste verzoekende partij en haar ex-echtgenoot beweerdelijk vergeefs tussenkomsten door dit verzoeningscomité zouden zijn geweest, zonder enige verdere toelichting of concretisering omtrent die tussenkomsten, doch dit stuk bevat hoe dan ook geen informatie omtrent de beweerde pogingen van eerste verzoekende partij tot het (trachten) aanklagen bij en trachten hulp en/of bescherming te bekomen vanwege de Albanese politie, en meer in het algemeen de Albanese autoriteiten.

Het door verzoekende partijen neergelegde document d.d. 6 februari 2017 van een associatie, een kerkgemeenschap die eerste verzoekende partij met betrekking tot de problemen met haar ex-echtgenoot meermaals zou hebben opgevangen en gesteund, doet, daargelaten het gesolliciteerde indruk die het stuk geeft, geen afbreuk aan en werpt geen ander licht op het voorgaande.

De Raad herhaalt en benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen *in casu* niet het geval is. Verzoekende partijen maken noch middels de door eerste verzoekende partij afgelegde verklaringen, noch aan de hand van de door hen neergelegde documenten aannemelijk dat zij met betrekking tot de problemen van hun ex-echtgenoot respectievelijk vader alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput, en ze slagen er niet in met concrete, objectieve en bewijskrachtige gegevens *in concreto* aan te tonen dat de Albanese autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om hen dienaangaande hulp en/of bescherming te bieden. Uit de afgelegde verklaringen en neergelegde documenten blijkt niet en verzoekende partijen maken voor het overige niet concreet aannemelijk dat het hen met betrekking tot de problematiek van D.K., hun respectieve ex-echtgenoot en vader, in Albanië aan nationale bescherming ontbeert.

De door verzoekende partijen neergelegde echtscheidingsakte, waaruit louter blijkt dat eerste verzoekende partij en D.K. in mei 2003 bij een rechterlijke beslissing uit de echt zijn gescheiden, werd, net als het attest van gezinssamenstelling, al eerder neergelegd en deze documenten vermogen hoe dan ook geenszins afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen voorafgaat.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het formuleren van algemene beweringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 15 maart 2017 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS